

6.

ÉRTÜNK HALT MEG

Október 29., szombat délután

Amikor Ezékiás imájára Isten azt válaszolta, hogy tizenöt évvel meghosszabbítja életét, a hálás király dicsőítette Istent e nagy irgalomért. Énekéből megtudjuk, hogy miért örvendezett: „Nem a sír dicsóít Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak! Ki él, ki él, csak az dicsóít Téged, mint ma én!” (Ésa 38:18–19) A népszerű teológia tanítása szerint az igaz halottak a mennyben vannak, boldogan és soha el nem haló ajakkal dicsőítik Istent. Ezékiás király nem látta ilyen biztatónak és dicsőségesnek a halált. Szavai összecsengenek a zsoltáríró bizonyágtevésével: „Nincs emlékezés rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsóít Téged?” „Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, akik alászállanak a csendességbe.” (Zsolt 6:6; 115:17) – *A nagy küzdelem*, 546. o.

Jézus feltámadása minta volt, mely azok feltámadásának a kezdetét jelentette, akik Őbenne hunytak el. A feltámadt Megváltó teste, magatartása, hanghordozása, teljes lénye felismerhető volt követői számára. Hasonlóképpen jönnek majd elő sírjaikból azok is, akik Jézusban aludtak el. Felismerjük majd a barátainkat úgy, ahogy a tanítványok is felismerték Jézust. Megtörténhet, hogy néhai barátaink betegek voltak, fogyatékkal, megcsonkult testtel éltek, de feltámadt, dicsőséges testükben tökéletesen megőrzik egyéniségüket, és mi felismerjük őket, ábrázatukról pedig a Jézus arcáról áradó fény ragyog.

Eljövetelekor azok a drága lelkek, akik Őbenne haltak meg, meghallják szavát, és halhatatlan, dicsőséges életre jönnek elő porágyaikból. Az az erő, amely kihozta Krisztust a sírból, életre kelti egyházát, és megdicsőül Ővele együtt; minden uralom, hatalom és minden név fölé emeli nem csak ebben a világban, hanem az eljövendő örökéletben is. – *The Faith I Live By*, 180. o.

Egyedüli reménységünk a tökéletes bizalom annak vérében, aki üdvözítheti mindazokat, akik Őhozzá járulnak. Krisztus kereszthalála az egyedüli reménységünk ezen a földön, és erről fogunk elmélkedni az eljövendő világban is. Ő, bárcsak megértenénk az engesztelés igazi értékét! Ha megértenénk, akkor többet is beszélénk róla. Isten ajándéka, amit szeretett Fiában adott, a felfogóképességünket meghaladó szeretet kifejezése volt. Isten mindent megtett annak érdekében, hogy megőrizze törvényének igazságosságát, de közben mégis megmentse annak áthágóját. Miért nem tanulmányozza az ember a megváltás kérdését? Ez a legfontosabb témakör, amellyel az emberi elmének foglalkoznia kellene. Ha csodálná Krisztus kereszten kimutatott szeretetét, elsajátíthatná vérének érdemeit, és megtisztulna a bűntől. – *Signs of the Times*, 1889. december 30.

Október 30., vasárnap

Világos és kimerítő próféciák adtak a megígért eljövételét illetőleg. Már Ádám ígéretet kapott, hogy jönni fog a Megváltó. A Sátán fölött kimondott ítélet: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15) – őrszüleink számára a Krisztus általi megváltás ígérete volt. – *Az apostolok története*, 222. o.

Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Krisztus, „a Bárány” „[...] megöletett, e világ alapítása óta” (Jel 13:8). A világegyetem királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ó, a megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádattal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát.

Isten Jézus Krisztusban megjelenve „megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). A bűn annyira megrontotta az embert, hogy egymagában képtelen összhangba jutni azzal, akinek a lény tisztaság és jóság. Krisztus azonban megmentette az embert a törvény kárhóztatásától, egyesíteni tudja az emberi erőfeszítést a mennyei erővel. Isten előtti

bűnbánattal és Krisztus iránti hittel Ádám elbukott gyermekei újra „Isten gyermekei” (1Jn 3:2) lehetnek. – *Pátriárkák és próféták*, 63–64. o.

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciákkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mézárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul” adja. Ésaías próféta bizonyoságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12).

A jövendölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell jönnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomóitól, hanem mint ember érkezik az emberek közé. Alacsony sorban és szegénységben él, hogy végül, mint megvetettet és elvetettet megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljesedésbe menniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története*, 227. o.

Október 31., hétfő

Amikor Jézus elmondta nekik, hogy halálra adják, és majd feltámad, megpróbálta őket bevonni egy beszélgetésbe a hitük nagy próbájával kapcsolatosan. Ha készek lettek volna elfogadni, amit tudatni akart velük, akkor keserű fájdalomtól, kétségbeeséstől menekülhettek volna meg. Szavai vigaszul szolgáltak volna a bánat és csalódás óráiban. Bár már nyíltan beszélt a reá váró eseményekről, mégis mihelyt kimondta, hogy hamarosan Jeruzsálembé kell mennie, újra fellobbantotta a reményt a felállítandó királyságról. Ebből eredt a kérdezősködés: ki fogja betölteni a legmagasabb tisztségeket. [...]

A Megváltó maga köré gyűjtötte tanítványait, és így szólt hozzájuk: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgálja.” (Mk 9:35) Ezeket az ünnepélyes és megható szavakat a tanítványok távolról sem foghatták fel. Nem értették, amit Krisztus tudott. Nem értették Krisztus országának természetét, és vetélkedésük látszólagos oka a tudatlanságuk volt. [...]

Jézus végtelenül gyöngéden, mégis ünnepeyles nyomatékmal próbálta kijavítani a hibát. Bemutatta, hogy mi az uralkodó elv a mennyek országában, s mit tekintenek ott az igazi nagyság értékmérőjének. Akiket a büszkeség és a feltűnési vágy fűtött, azok inkább magukra és az elérhető jutalomra gondoltak, semmint hogyan viszonyozzák Istennek a kapott ajándékokat. Nem lesz helyük a mennyek országában, mert Sátán soraiban azonosítják őket. – *Jézus élete*, 435–436. o.

Az apostol azután a korinthusi testvérek figyelmét a feltámadás hajnalának diadalmas virradatára irányította, amikor is az Úr az összes elszunnyadt szentet feltámasztja, hogy ezentúl örökké vele éljenek. „Ímé titkot mondok néktek” – magyarázta: „Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad!?...” [...]

Így az apostol igen határozott és megkapó módon igyekezett helyreigazítani azokat a téves és veszélyes eszméket, szokásokat, amelyek a korinthusi gyülekezetben lábra kaptak. Egyszerűen, határozottan, de nagy szeretettel beszélt a lelkükre. Intései és feddései által Isten trónjáról áramló fény világított rájuk, hogy megláttassa velük rejtett bűneiket, amelyek az életüket beszennyezték. – *Az apostolok története*, 320–321. o.

November 1., kedd

Az angyalok is szemtanúi voltak szeretett Parancsnokuk rettenetes kínjainak mindaddig, amíg elviselhették; majd arcukat kezeikkel eltakarták. Még a Nap is vonakodott végignézni a rettenetes jelenetet. Jézus fennhangon kiáltja: „Elvégeztetett!” Kiáltása még a gyilkosokat is megdöbbsentette. Ekkor a szentély függőnye kettészakadt felülről lefelé, a föld rengett, és a sziklák megrepedeztek. Sűrű sötétség ereszkedett alá a földre. Amikor Jézus meghalt, a tanítványok utolsó reménye is szertefoszlott. Követői közül sokan voltak szemtanúi szenvedésének és halálának, és betelt a szomorúság pohara.

Sátán többé nem ujjongott, mint eddig. Azt remélte, hogy keresztkezeti az üdvösség tervét; óh, de az annál sokkal szilárdabban volt megalapozva. Most, Jézus halálakor jött tudatára, hogy egykor neki is meg kell halnia, és birodalma az Üdvözítőre száll. Tanácsot ült angyalaival. Jézussal szemben nem ért el semmit, ezért elhatározták, hogy igyekeztüket fokozva minden erejükkel és ravaszságukkal a tanítványai ellen fordulnak. Mindenkit igyekeztek megakadályozni, nehogy elfogadják azt az üdvösséget, melyet számukra Jézus az élete árán tett elérhetővé. Így Sátán még ezután is Isten uralma ellen dolgozhat. Továbbá pedig saját érdekében állt, hogy minél több lelket távol tartson az Üdvözítőtől. Sátán ugyanis tudatában volt annak, hogy azoknak a bűne, akik Krisztus véréért elfogadják, végül arra száll vissza, aki a bűnnek végső oka, és neki kell majd a büntetést elviselnie; ellenben azok, akik vonakodnak a Krisztus által felajánlott üdvösséget elfogadni, önmaguk bűnhődnek majd bűneikért. – *Tapasztalatok és látomások*, 177–178. o.

Mózesnek és Áronnak meg kellett halniuk anélkül, hogy Kánaánba léptek volna... Mindketten engedelmesen hajtottak fejet az ítélet előtt, bár kimondhatatlanul sajtott a szívük. Azonban az Istenbe vetett bizalmuk és az iránta való szeretetük nem ingott meg. Példájuk olyan tanítás, mely fölött sokan elsiklanak anélkül, hogy tanulnának belőle. A bűn, a kevélység számukra nem tűnik súlyosnak.

Igen kevesen értik a bűn természetét. Azzal áztatják magukat, hogy Isten túl jó, hogy megbüntesse a bűnöst. Mózes, Áron, Dávid és még mások esete is bizonyítja, hogy nem biztonságos bünt követni el sem szóval, sem gondolatban, sem cselekedettel. Isten a kimondhatatlan szeretet és könyörület Istene. Mózes búcsúbeszédében, mikor elvált Izráel gyermekeitől, ezt mondta: „Az Úr, a te Istened megemésztő tűz, féltőn szerető Isten.” Mózes megható könyörgését, hogy előjoga legyen bemenni Kánaánba, Isten következetesen elutasította. Kádesi bűne nyílt és feltűnő volt. S minél magasabb pozíciót tölt be a vétkes, minél kiemelkedőbb helyen áll, annál szigorúbb a parancs, annál bizonyosabb a büntetés. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 369–370. o.

November 2., szerda

Krisztus a kereszten nem csupán embereket készítet Isten iránti bűnbánatra törvényének megszegéséért – hiszen akiknek Isten megbocsát,

azokat előbb bűnbánóvá teszi –, de eleget tett az igazságszolgáltatás követelésének is, magát ajánlva föl elfedezésként. Kiömlő vére, megtört teste kielégíti a megrontott törvény követelését, ezzel áthidalja a bűn okozta szakadékot. Testében szenvedett, hogy a sebeivel el tudja takarni a védtelen bűnöst. Halála által a Kálvárián kivívott győzelem örökre megtörte Sátánnak a mindenség fölötti vádló hatalmát. Elhallgattatta a vádat, hogy Isten nem volna önmehtagadó és azt, hogy Ő az emberrel szemben engesztelhetetlen.

Mindenki, aki akar, az győzhet. Törekedjünk hát buzgón, hogy elérjük a kitűzött célt. Krisztus ismeri gyöngeségeinket; naponta hozzá fordulhatunk segítségért. Nem szükséges harminc nappal előre erőt nyernünk. Napról napra kell győzelmet aratnunk. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 974. o.

Krisztus azért élt, azért szenvedett és azért halt meg, hogy bennünket megváltson. A „fájdalom embere” lett, hogy bennünket örökkévaló öröm részeseivé tegyen. Isten megengedte, hogy szeretett Fia, kiben a kegyelem és igazság teljessége lakozott, leírhatatlan dicsőségű világából erre a bűnöktől megromlott és megmérgezett világra jöjjön, melyet a halál és átok homálya borít. Megengedte, hogy az Ő szerető keblét, a szent angyalok imádatát elhagyja, és helyette gyalázatot, megaláztatást és gyűlöletet, sőt még halált is szenvedjen... Isten büntelen Fia magára vette a bűn terhét. Ő, aki Istennel egy volt, lélekben átélte azt a rettenetes szakadást, melyet a bűn okoz Isten és ember között. Ez volt, ami ajkait ily fájdalmas kiáltásra kényszerítette: „Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?” (Mt 27:46) A bűn felmérhetetlen terhének és a lélek Istentől való elszakadásának érzete volt az, ami Isten Fiának szívét megtörte.

Krisztus azonban nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébressze, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására készítse. Nem, nem! „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte.” (Jn 3:16) Isten nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg: azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket.

Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot” (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. – *Jézushoz vezető út*, 13. o.

November 3., csütörtök

Krisztus elviselte a bűn terhét, s alászállt a sírba. Így bevilágította azok sírját, akik hitben haltak meg. Isten emberi alakban világosságra hozta az életet és halhatatlanságot az evangélium által. Halálával örök életet biztosított a benne hívőknek.

Jézus a halálával elítélte a bűn és hűtlenség kezdeményezőjét. Végül annak kell elszenvedni a bűn büntetését, az örök halált. Krisztus az egyetlen, aki meghódíthatta a halált. Ő az örökélet tulajdonosa és adományozója. Ő az Üdvözítőnk. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 230–231. o.

Sátán nagyon ravasz volt, amikor legelőször az elégedetlenségnek adott hangot. Csak annyit mondott, hogy jobb rendszert szeretne bevezetni. Elcsábította Istentől a szent házaspárt, eltérítette őket a parancsolatok iránti hűségüktől, mégpedig ugyanazon a ponton, amelyen ma is ezreket kísért, s ahol ezrek buknak el hiábavaló képzelgéseik miatt. Egyfajta elméleti tudás utáni vágyat csempészett be összüleink gondolataiba, amellyel – állította – hatalmas mértékben javítanának helyzetükön. De hogy ezt elérhessék, Isten szent akarata ellen kell cselekedniük, mert Isten nem vezetné el őket a legnagyobb magasságokra. A Teremtő nem akarta, hogy olyan tudásra tegyenek szert, amelynek engedetlenség az alapja. Széles terület volt, amelyre a gonosz igyekezett elvezetni Ádámot és Évát, s kísértéseivel ugyanezt a területet nyitja meg ma is a világ előtt. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 502. o.

„Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.” (Mk 9:23) A hit köt össze bennünket a mennellyel, és ad erőt, hogy meg tudjunk küzdeni a sötétség hatalmaival. Isten Krisztusban lehetővé tette minden rossz jellemvonás megfékezését és minden kísértés legyőzését, bármilyen erős legyen is az. De sokan gyengének érzik hitüket, és ezért távol maradnak Krisztustól. Elesettségük és méltatlanságuk tudatában bízzák magukat könnyөрületes Megváltójuk irgalmára! Ne önmagukra nézzenek, hanem Krisztusra! Aki az emberek közt járva betegeket gyógyított és démonokat űzött ki, ma is ugyanaz a hatalmas Megváltó. Ragadják meg ígéreteit, mint az élet fájának leveleit: „Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Amikor hozzá fordulsz, hidd el, hogy Ő elfogad, mert megígérte. Míg ezt teszed, nem pusztulhatsz el soha.

„Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.” (Róm 5:8)

És „ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:31-32) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 65–66. o.

November 4., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, „Bűnbánat” című fejezet.